

DALIA JAZUKEVIČIŪTĖ

GYVATĖ
KEIČIA
ODĄ

Alma littera

1

Žmogaus gyvenimas per trumpas, kad suspėtum ką nors pamiršti. Tai, ką patyriau per truputį daugiau nei pusę savo amželio ir ypač per paskutiniuosius man maloningai dovanotus gyvenimo metus, galiu atpasakoti nuo bet kurios, kad ir pačios painiausios, vietos. Mano draugužė Viktorija, klausydama iš atminties ištraukto praeities vaizdelio, sykį pasakė, kad manyje gyvena kokie septyniolika romanų. Manau, ji klydo. Jų kur kas daugiau. Gal koks pusšimtis. Tik, deja, toli gražu ne kiekvienas leidžiasi lengvai išplėšiamas iš sielos gelmių ir užrašomas. Siela godi. Ji viską laiko užspaudusi. Visa, kas joje vyko ar tebevyksta, nėra taip jau lengvai paverčiama raidėmis, žodžiais, knyga. Reikia nugalėti begalę fizinių ir metafizinių kliūčių, kurių toji gobšuošė siela pristato, vos tik pabandai kažką iš savęs ištraukti. Bet rašymas todėl ir džiugina, kad pasiseka tai padaryti. Arba išsekina, kai siela nesiduoda užrašoma.

Kiekvienas manyje sėdintis romanas yra ir gražus, ir siaubingas, ir truputėlį juokingas. Kaip ir žmogaus gyvenimas. Jeigu jis, žinoma, tikras, o ne sumeluotas. Ir jeigu lemtingus sprendimus visuomet priimi pats, o ne plauki pasroviui, kaip koks šūdo gabalas.

Jau senokai įpratau, kad pirmas dalykas, kurį išvystu vos atsibudusi, yra mano katės akys. Ji spokso tiesiai man į veidą, taip arti prikišusi snukelį, kad skruostu jaučiu jos tylutėlį kvėpavimą: „Pukšt pukšt.“ Ir niekada nesužinosiu, kiek laiko ji šitaip į mane žiūrėjo, kantriai lūkuriuodama, kol aš pagaliau sugrįšiu į „čia ir da-

bar“ iš savo sapnų klajonių. Regis, mano katės kantrybė – geležinė. Ji niekada manęs nebaksnoja nosimi, nešokinėja per galvą, nesielgia nemandagiai vien tam, kad pabusčiau būtent tada, kai jai šito labai norisi. Tik tupi sau šalia snukutį prikišusi man prie veido ir žiūri į mano užmerktas akis. Žino, kad anksčiau ar vėliau jos atsimerks. Labai delikati ir protinga toji mano katytė.

Šį rytą mano katė atrodė tarsi nupiešta akvareliniais dažais. Ją taip nuspalvino saulės šviesa, plūstanti pro naujas baltutėlaites užuolaidas. Katė atrodė lyg apvedžiota švytinčiom vaivorykštėm.

– Šiandien tu man išvirk kavos, – pasakiau jai. – O paskui aš tau duosiu valgyti. Išvirk, būk gera.

– Na jau ne! Ne kačių tai darbas. Negana to, kad laukiu nesulaukiu pusryčių, tu pabudusi dar ir nesąmones kalbi, – pati sau susigalvojau katės atsakymą.

Atsikėliau. Slampinėjau po kambarį, užlietą auksinių spindulių, basa, murmeldama, kad katėms labai pasisekė – nereikia dirbti jokių darbų, neturi jokių pareigų. Ir dėkui Dievui, kad neturi, ne visiems juk lemta vergauti buičiai. Džiaugiausi šiltomis grindimis ir vasaros spindesiu už praviro didelio lango, viriau kavą, šeriau pūkuotąjį Dievo tvarinį, meiliai man murkiantį, o paskui įsikrausčiau atgal į lovą. Kai pabėgau iš visų įmanomų tarnybų, kai sugalvojau daugiau niekam ir niekada nebetarnauti, mano rytai tapo ilgi ir laimingi. Apmąstymų rytai. Su knygom, kavom, cigaretėm...

Drybojau apsikaišiusi šimtu siuvinėtų pagalvėlių ir džiaugiausi savo naujuoju baltuoju kambariu. Jau visas mėnuo negalėjau atsi-džiaugti juo iki soties.

„Dieve mano, – galvojau, – juk reikia tik išdrįsti, ir gali gyventi kaip panorėjęs. Tik baimės ir įsisenėję įpročiai neleidžia žmonėms nusipurtyti visko, kas trukdo pasijusti bent kiek laimingesniam. Bent per sprindį – va šitiek. Kai atsibundi štai tokį akinamai šviesų rytą. Nieko neskauda. Niekas nemirė. Bent jau mano mieste nėra nei karo, nei maro, nei bado. Esi ramus pats su savimi, tave supa dangaus skaistybė už lango, švara, šiluma ir tylą.“

2

Manote, tokia išmintinga tapau senų seniausiai ir be jokių pastangų? Kurgi ne! Praėjusios žiemos apskritai geriau neprisi-
minti. Buvau gyva pasilaidojusi, maniau, kad jau niekuomet, niekuo-
met nebeprisikelsiu. Bet prisikėliau. Ir reikėjo visai nedaug – tik ryž-
to sunaikinti savo materialiąją „autobiografiją“ ir atsikratyti šlamšto.
Praeities šlamšto. Jeigu jau neįmanoma išgrūsti velniop visų praeik-
tų praeities istorijų, netekčių, skausmų, beprotybių ir vargų, jeigu
nepavyksta išsišluoti savo vidaus, kaip kokios trobos, ir atsikratyti
visų sielos pelkynų, tuomet reikia pamėginti iššluoti bent jau tai, ką
galima pačiupinėti pirštais. Galbūt nuo šito, nuo išorės, ir dera pra-
dėti tikrąjį apsivalymą? Bent jau pabandyti. O tada, žiūrėk, ir sielos
pelkynų sumažės, gal įsivyras harmonija.

Aš ir pabandžiau.

Naikinti savo per pusamžį užgyventą „autobiografiją“
pradėjau tada, kai netyčia susitikau su savo pačios siela. Tą sunkią
žiemą nieko kito nedariau, o tik laipiojau iš vienos ligos į kitą, iš niū-
rios tamsos į dar tamsesnę, ir atrodė, kad tam nebus pabaigos, bet
netikėtai mane išgelbėjo sapnas. Toks įkyriai besikartojantis sapnas
ir keisti jį lydintys ženklai. Tas sapnas visada pasibaigdavo šitaip: va-
žiuoju kažkokiu išklerusiu automobiliu per užsnigtą stepę be kelių,
per kažkokių neapbrėptus laukus. Ir mašina, ir tie keisti laukai, ir
aš pati skendime pilkoje migloje. Aplink – nei žiburiuko, nei kokio
medžio ar žmogaus silueto. Staiga automobilis sustoja, kažkas atplė-
šia jo dureles ir į saloną, ant manęs, pabyra gėlės. Nustebusi braukiu

sau nuo kelių švelnius baltus ir raudonus žiedlapius, noriu išlipti iš automobilio, kad išvelgčiau gėles pažėrusiojo veidą, bet jis nubėga neatsigręždamas. Nė karto nepavyko pamatyti jo veido.

Pabusdavau sutrikusi. Kas jis, mane apipykęs gėlėmis? Ir kodėl?

Neradusi atsakymo sapną pamiršdavau, vėl panirdavau į savo ligas, į beprasmį vaistų rijimą saujomis, kartais iš nevilties juos užgerdama alkoholiu, toliau slampinėjau nykiais poliklinikų koridoriais, o kiekvienas gydytojas, pas kurį tik patekdavau, būtinai surasdavo man kokią nors ligą ligelę. Tačiau nė vienos mirtinos. Tokios, žinote, užmušančios diagnoze. Bet kaskart grįždavau namo su maišeliu vaistų. Su beprasmiu maišeliu, kokia buvau ir aš pati, ir visas mano tuometinis gyvenimas.

Seniai žinojau, kad medicina ligą gali rasti kiekvienam žmogui, jeigu juo, žinoma, rimčiau pasidomės. Tik pradėk ieškoti... Bet šįsyk ligų ieškojau aš pati. Kodėl? Turbūt tai buvo mano mėginimas pasiteisinti prieš pačią save. Pateisinti savo bejėgystę, išglebimą, nieko neveikimą, nenorą gyventi, tačiau ir baimę išeiti, garsiai trinktelėjus durimis.

Tą žiemą pirmą sykį gyvenime net eglutės nepapuošiau. Tai jau buvo akivaizdus mano nevilties ženklas. Eglutės puošimą – mielą, nuo pat vaikystės lydėjusį ritualą, ir tą išstūmiau lauk. Galvojau, kad jokia eglutė nebeišvaikys vienatvės, todėl kam ieškoti pakaitalui pakaitalo? Kategoriškai atmečiau visus draugų pasiūlymus kartu sutikti Kalėdas ir Naujuosius. Neaplankiau net tėvų. Pirmą kartą gyvenime per Kalėdas neaplankiau tėvų! Buvau tokia surambėjusi, kad netgi kaltė negrauzė.

Užsikaliau duris ir langus. Visas šventes pratūnojau lovoje, prietemoje, užtraukusi sunkias dulkėtas užuolaidas. Net alkoholio negėriau. Matyt, iš baimės, kad liepsningasis gėrimas manyje gali pažadinti kvailą norą bendrauti. Neatsiliepdavau nei į durų, nei į telefono skambučius. Eikit velniop!

Vienas žmogus, gal ir nekvailas, kažkada užėmęs garbingą vietą ne tokioje jau ir trumpoje mano buvusių draugužių ir meilužių grandinėje, vis dėlto man prisiskambino. Įkyruolis. Bet supratęs, kad nenoriu akyse net ir jo regėti, išvadino išpuikėle. Esą aš tik ir svajoju,

kad kažkas laužte išlaužtų mano buto duris, čiuptų mane ant rankų ir nusineštų į nuostabią puotą.

– Jei kas laužtųsi, iškviesčiau policiją, – atšoviau piktai nusijuokusi. – O nuostabioje puotoje aš jau buvau. Daugiau nebenoriu.

Ir jis paliko mane ramybėje. Matyt, suprato, kad beviltiška. Kadise linksmuolė jo draugužė staiga tapo atsiskyrelė. Lietaus žmogum. O gal jis pamanė, kad aš tiesiog pasenau? Natūraliai. Nors nuo tos vasaros, kai mudu gulėjome žolėje kažkur prie ežero ir įnirtingai mylėjomės, tebuvo praėję vos dveji metai. Bet juk pasitaiko – žmonės ima ir susensta. Staiga. Per vieną naktį.

Tačiau aš nesijaučiau sena, nors užmušk, nesijaučiau. Kartais, kai vienatvė nusibosdavo, nusliūkindavau į parduotuvę nusipirkti butelio raudonojo vyno, mano mėgstamiausios rūšies. Grįžusi namo tardavau:

– O dabar aš išgersiu už save! Už tai, kad man penkiasdešimt septyneri metai ir kad aš šito neprisimenu. – Tada suimdavo kvailas juokas. – Melagė tu! – tyčiodavausi iš savęs. Nieko tu neužmiršai. Tik ir kaišai į panosę visiems pageidaujantiems tuos savo penkiasdešimt septynerius metus. Tarsi kokį alibi. Pasiteisinimui. Vien tam, kad niekas nesužinotų, jog sykais elgiesi kaip septyniolikmetė. Ir kad tavo sielos gelmėj tebeslypi daug neišsakytų pretenzijų šitam gyvenimui, daugybė keistų lūkesčių.

O kūnas? Kūnas kaip kūnas. Argi jis čia svarbiausias? Ir apskritai, aš – ne koks nors kūnas, aš – siela. Kuriai gal tūkstančiai metų. Arba tik septyniolika. Nesubrendėlė. Nežiniukas.

Viešpatie, pusamžė moteris – ir amžinas nežiniukas? Pasibaisėtina perspektyva.

3

Tą žiemą jaučiausi išsekusi ir niekam tikusi, todėl visai netroškau, kad kažkas mane mylėtų. Ar iš tikrųjų mylėtų, ar apsimetėliškai, man tai nebeturėjo jokios reikšmės. Nepageidavau būti mylima. Niekaip. Aš pati save vos pakenčiau. O meilėje ir anksčiau buvo ganėtinai vieniša ir ankšta. Velniai žino, kam man jos apskritai reikėjo? Turiu galvoje visus tuos savo romanus, glamones. Dažniausiai be jokių iliuzijų, mechaniškas ir beprasmes.

Puikiai pamenu paskutinįjį savo romaną, nors šis žodis per skambus įvardyti tokiai paprastutei istorijai.

Kartą fotografijos parodoje pamačiau vaikiną su panele. Toji panelė, kaip ir aš, darbavosi žurnale „Veidrodis“. Taigi, mudvi buvome kolegės. Po oficialiosios dalies galerijos šeimininkas pakvietė žurnalistus pasivaišinti. Susigrūdome į kažkokią ankštą patalpėlę, įsispraudusią tarp erdvių galerijos salių. Bet už tai ten radome visko, ko reikia nedidelėms išgertuvėms – jaukų bariuką, ilgą stalą, minkštutėles sofas. Fotomenininkai dosniai vaišino žurnalistus ir patys savęs neskriaudė.

Taip jau nutiko, kad aš atsisėdau tarp savo kolegės ir jos draugūžio. Tiesiog sukritome kas kur, kaip papuolė. Gėrėme stiprų romą su kava. Bet ne romas tapo tos mano nuodėmės kaltininku, o muzika. Iš grotuvo sklido tokie ilgesingi garsai, kad užgavo kažkokiais slaptais vidines sielos stygas, kėlė kažkokį begalinį ilgesį. Toji muzika uždegė mane, o vidinė liepsna, lyg per gaisrą šokinėjanti nuo stogo ant stogo, persidavė arčiausiai sėdinčiam asmeniui. „Juo galėjo būti bet kas, senas ir jaunas, moteris ir vyras, – mažiau gerokai vėliau. – Vis vien būčiau uždegusi. Ar padegusi...“

Šitaip mane „užkūrė“ Editos Piaf dainelė „Padam padam“. Pamenate? *Padam... padam... padam... / Il arrive en courant derrière moi. / Padam... padam... padam... / Il me fait le coup du souviens-toi...* O paskui ir jos garsusis „Rožinis gyvenimas“, ir „Himnas meilei“. Rodos, net kraujas užkunkuliavo, ėmė užti ausyse, širdis blaškėsi. Aš kažkodėl atsukau į tą šalia sėdintį vaikina ir pažvelgiau jam tiesiai į akis. Jos buvo švelnios ir gilios. O akių savininkas – trapus, laibas bernužėlis. Nieko ypatingo. Vieni juokai. Bet tai jau nebeturėjo reikšmės.

Jis susiprato mane pakviesti šokiui, o aš, žinoma, tuoj sutikau. Įmagnetinau jį... Stryktelėjau nuo sofutės, užmiršusi net paltą nusi-vilkti.

Vos mudu susiglaudėme šokyje, man lyg kažkas botagu šmaukštelėjo. Vyrukas šnipštelėjo esąs dailininkas. Vardu Rudolfas.

– Koks svajingas vardas. Ar jūs vokietis? – sušnibždėjau jam į ausį.

– Iš Klaipėdos krašto, – nusijuokė. – Liuteronas. Bet lietuvis, – kuždėjo ir jis, o akys plieskė liepsna, vyzdžiai pavojingai išsiplėtė.

„Gal narkomanas?“ – dingtelėjo man, bet ir tai neturėjo reikšmės. Niekas nebebuvo svarbu. Kad tik tas ugingas svaigulys neužgestų, nedingtų taip staiga, kaip ir užplūdo.

O jis pasilenkė, prikišo lūpas man prie pat ausies.

– Pabėkime iš čia, a? Dabar... Kuo jūs vardu?

– Sibilė. Buvo tokia pranašė. Regis, graikė.

– Pranašauti mokate? Ar pabėgsi su manim, Sibile? – kalbėjo jis, painiodamasis tarp „jūs“ ir „tu“.

– Apsistok prie „tu“, – nuraminau. – O tavoji panelė?

– A, nesvarbu. Ji tik šiaip... Prikibo, prašo interviu jūsų žurnalui. Bet nenoriu jokių interviu. Tuščias reikalas. Tie interviu – vien paviršeliai. Kam man jie?

– Po šito šokio, – atsakiau. Laimė, tebevilkėjau paltu, o rankinė tabalavo ant peties. Taigi, sugrįžti užstalėn jokio reikalo nebuvo.

– Iškart po šio šokio? Taip?

„Kokia toji kalba, kuria kalbėjomės šokyje? Sielų ar kūnų? – klausinėjau savęs. – Nesakysi juk, kad tai meilės kalba. Iš kur? Lieka tik spėlioti, kas du žmones meta viens kito glėbin. Ir tam „kažkam“, gal instinktui, gal hormonų reakcijoms, dažnai būna visai nesvarbu nei lytis, nei amžiaus skirtumai... Tai jau tikrai.“

Žodžiai, kuriais persimetėme, buvo tik šiaip sau, susakyti vien iš kvailo mandagumo – juk reikia kažką kalbėti, tušti ir bereikišmiai. O iš tikrųjų geriausiai susikalbėjome tylėdami – įkaitusiais rankų delnais, susipynusiais pirštais ir akimis. Akimis – labiausiai. Jis vis lenkėsi man prie veido ir tarytum čiupinėjo jį žvilgsniu – lūpas, akis, skruostus.

O paskui pasprukome. Angliškai. Neatsisveikinę.

Taksi automobilyje jis kvailai murmėjo neva norįs parodyti man savo paveikslus, savo dirbtuvę Užupyje. Kažkokiam nuostabiame pusrūsyje. Bet aš juk puikiai žinojau, ko ir kodėl ten važiuoju. Ne paveikslų žiūrėti. Ir jis taip pat žinojo. Matyt, abu stengėmės išlaikyti kažkokią distanciją ar tai, ką įprasta vadinti „padorumu“, kažkokį to „padorumo“ laipsnį, nežinia kieno nustatytą. Nors buvome vienu du.

„Kas gi mus „pričiuopo“ – muzika ar instinktai? O gal tai, ką aš vadinu magnetizmu?“ – svarsčiau karštligiškai, nes iš tikrųjų jaučiausi tarytum apsėsta kažkokios ūmios karštinės.

Tą vakarą jokių paveikslų aš taip ir nepamačiau. Nors ne, vis dėlto pamenu vieną drobę, kurioje buvo nutapytos mano mėgstamiausios gėlės – tamsiai violetiniai vilkdalgiai. Tie vilkdalgiai kažkodėl įsirežė atmintin.

– Jie laukiniai, – pasakiau tada. – Pražysta anksti. Išlenda iš apmirusios žemės. Tas gėles dar vadina irisais. Kai jas pamatau, mane visada šiurpas nukrečia. Lyg koks įspėjimas... Ir kodėl tu būtent jas nutapei?

Bet aš nespėjau įdėmiau apsižvalgyti tame jo pusrūsyje. Pusnuogė gulėdama ant nušiurusio minkštasuolio, prieš akis vis dar mačiau tamsiai mėlynus vilkdalgius, o širdis šoko aukštyn pasitikti kitos širdies. Tokios pat sulaukėjusios, kaip tie laukiniai vilkdalgiai.

Nustūmiau jį šalin po geros valandos. It šlapią šunyti. Taip ir liko gulėti paslikas – trapus kūnas, liesi pečiai, bet vis dar degančios alkanos akys.

– Narkotikus vartoji? – paklausiau dalykiškai, patamsyje skubiai graibydama išmėtytus savo drabužėlius.

– Retai. Bet pasitaiko. Na, „ant adatos“ dar nesėdžiu. Bet esu mėginęs visko po truputį. Jeigu domina, kreipkis, – vyptelėjo ir netikėtai konstatavo: – Man patinka vyresnės. Tu man labai patinki, Sibile.

– Kaip nors išsiversiu be narkotikų, – atšoviau šaltai. – Geriau jau liksiu kaip buvusi – alkoholikė. – Ir nusikvatojau.

„Namo! – šaukė mano vidinis balsas. – Ir kad daugiau niekad... Kažkoks vaikigalis! Kažkokie prakeikti vilkdalgiai!“

Kur tau „niekados“... Vyrukas prikepė prie manęs tvirtai. Skambindavo į darbą, į namus. Matyt, iš tikrųjų „įmagnetinome“ vienas kitą. Ir aš buvau už jį ne vangesnė. Skubėdavau pas jį. Lėkdavau, sykiomis net metusi nebaigtus darbus. Bet „po to“ taip pat spėriai skuosdavau namo.

Laikasėjo, paslaptinga švytuoklė skaičiavo dienas, valandas, minutes, o mudu tebebuvome kartu. Sykiomis Rudolfo studijoje pasilikdavau nakčiai, kartais jį pasikviesdavau pas save namo. Man patiko žaisti visokius vaikiškus žaidimus lovoje, plepėti niekus, kartu rūkyti, gerti vyną iš butelio, kvatotis. Samprotauti, ar iš tiesų žmogus evoliucionavo vien todėl, kad jau senovėje savo sąmonės ribas plėtė naudodamasis įvairiomis narkotinėmis medžiagomis. Kalbėjomės apie jo „LSD kelionių“ potyrius, apie „stebuklingus“ grybukus, kurių paragavus gali susitikti su kokia tik nori antgamtinė būtybė. Kalbėjomės apie Karlosą Kastanedą, Terencą Makeną, kurį Rudolfas vadino savo dvasios mokytoju, sakė, kad jeigu nebūtų sykelį pavartojęs tų grybukų, turbūt nebūtų nutapęs savo geriausių darbų. „Tai Makena atvėrė man duris į fantazijų ir reginių pasaulį, – kalbėjo karštai. – Tai jis išsprogdino duris į sąšamonę.“

Aš nei gyriau jo potyrius, nei prieštaravau. Jautriai sielai išties sunku išverti šį šiurkštų pasaulį, nepasisupus ant svaigulio bangų, bet aš pati nesusidomėjau jo teorijomis, žinojau, kaip toli mane gali

nunešti alkoholis. Nors Rudolfas tvirtino, kad alkoholis – tai vaikų žaidimas.

Kiekvieno mūsų susitikimo esmė buvo visai ne tie neįpareigojantys plepalai apie kvaišalus, bet keistas kūnų šokis. Ir toks aistringas, tarytum mus abu kažkas tebečaižė rimbu ir vertė atlikti kažkokį ritualą. O pasiekus pačią aistros viršukalnę, man prieš akis sušmėžavo violetiniai vilkdalgiai. Dalgiai. Mėlyni ir violetiniai dalgiai. Net dabar, praėjus nemažai laiko nuo paskutiniojo mūsų pasimatymo, tuos jo vilkdalgius atsimenu kur kas ryškiau negu patį tapytoją, negu mūsų aistros šokį.

Tai tęsėsi vienus metus. Rudolfas dar labiau sulyso, bet azarto neprarado, tebebuvo puikus puolėjas ir per kiekvieną mūsų pasimatymą sugebėdavo pakelti mane į tokias aukštybes, kad žemyn krisdavau lyg dalgio pakirsta žolė. Žemyn – į saldžią nebūtį, į nieką, į mirtį... Į trumpalaikę, bet priverčiančią užmiršti šitą pasaulį, išmesti iš galvos viską – net pačią save.

Jaučiau, kad iš tikrųjų jam patinku. Tokių dalykų nesumeluosi. Jis džiaugėsi kiekvienu mūsų susitikimu, regis, jokių kitų moterų nebesidairė. Jaučiau ir tai, kad norėtų dar artimesnės draugystės, gal net kartu gyventi, bet mane nuo tokios minties net purtė. Gąsdino rutina ir neišvengiama bendro gyvenimo banalybė.

Sykį, kai išsiruošiau aplankyti savo tėvų, jis pasisiūlė mane pas juos palydėti. Kitą kartą pareiškė norą drauge eiti į mano pusbrolio gimtadienį. Oi, ne! Tik ne tai. Po ilgų varganų vedybinių metų, po skyrybų aš visai netroškau vėl užsinerti įkyrėjusios, monotoniškos kasdienės rutinos kilpą, nebenorėjau ryšių, galiausiai tampančių niekuo. Varginančia pilkuma. Vienam gyventi geriausia. Tada pats esi kaltas dėl visų savo sėkmių ir nesėkmių, užtat niekas neapkaltins dėl kito laimėjimų ar pralaimėjimų. Vienatvė, nors neretai slogi ir sunki kaip švinas, vis dėlto suteikia sielai daugiau erdvės negu gyvenimas su koku nors vyriškos giminės atstovu. Todėl buvau neperkalbama. Širdyje troškau, kad jis išliktų tuo

laukiniu vilkdalgiu, mano meile-narkotiku, aistrų malšintoju, bet ne daugiau.

Jis ir nesipriešino. Susitikdavome vieną du kartus per savaitę. Dažnai drauge praleisdavome savaitgalius. Tačiau ne visus, o tik tuos, kuriuos pasirinkdavau aš.

– Kaip tu nesupranti! – atremdavau jo retus, bet vis tik pasitai-kančius priekaištus. – Tu – dailininkas, aš knygą rašau. Ir tau, ir man vienatvė svarbesnė už orą. Be to, aš neįsivaizduoju dviejų menininkų poroje. Kartu blynus kepančių, skatikus skaičiuojančių. Liaukis! Aš noriu gyventi viena. Viena!

Ir jis liaudavosi.

4

Kažkurį žiemos sekmadienį pabudau savo lovoje, šalia Rudolfo. Saulė plieskė pro miegamojo langus, Rudolfas kvėpavo giliai, o ant pernelyg išbalusio jo veido krito ilgų juodų blakstienų šešėlis.

Kilstelėjau ant alkūnių ir pažvelgiau į du nuogus kūnus. Įdėmiai pažvelgiau. Tarsi iš šalies. Eksperto žvilgsniu.

Žiūrėjau į juodus ilgokus Rudolfo plaukus, išdrikusius ant pagalvės, į liesą, išstybusį ir labai jauną jo kūną. Grakštų ir gyvybingą klubų linkį, ramiai miegančią lytį, nepriekaištingas kojas. O paskui žvilgsniu nučiuožiau savo kūnu. Ne, aš nebuvo nei stora, nei sudribusi, liemuo vis dar lankstus, o pilvas, bent jau gulint, visiškai plokščias. Bet... Nelengva žodžiais perduoti tai, ką pamačiau.

Mano kūną gaubė visai kitokia gyvasties aura negu jo. Visai kitokia. Mano lieknumas nė trupučio nesumažino mūsų metų skirtumo. Dvidešimties metų skirtumo. Aš regėjau du kūnus – jauną ir pusamžį. Skirtumas buvo pritrenkiantis. Nors, kaip minėjau, jokiais ypatingais defektais manasis dar nepasižymėjo – jokios „apelsinų